

ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ;— — ΠΟΙΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΕΧΕΙ;

Σκοπός αὐτοῦ τοῦ Κεφαλαίου, πού γράφτηκε πολ-
λά χρόνια μετὰ τὰ δύο ἄλλα καί πού νομίζομε ὅτι τὰ
συμπληρώνει, εἶναι νὰ ὑποστηρίξωμε ὅτι ὑπάρχει ὁ
Ἄποκρυφισμὸς σὰν μιὰ πραγματικότης μέσα στὴ Φύση,
ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀπόκρυφη Ἐπιστήμη, ἡ ἀπόκρυφη Γνώση,
ἡ ἀπόκρυφη Σοφία, μετὰ τὴ μελέτη τῆς ὁποίας ὁ ὀρίζοντας
τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως πλαταίνει. Ἄλλ' ὅτι οἱ δυνα-
τότητες τοῦ Ἄποκρυφισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ φύση,
εἶναι περιωρισμένες. Ὅτι μετὰ τὸν Ἄποκρυφισμό, δηλ. μετὰ
τὴ γνώση τῶν ἀποκρύφων νόμων τῆς Φύσεως, ὁ ἀνθρω-
πος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τὸ Ἀπόλυτον, ὅπως
δὲν εἶναι δυνατόν μετὰ τὴν πρόσθεση νὰ φθάσῃ στὸ Ἄπει-
ρον. Ὅτι μετὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἀποκρύφων γνώσεων
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσδύσῃ ὁ μελετητὴς μέσα στὴν
οὐσία τῆς Ὑπάρξεως, τὴν Αἰώνια Ἀλήθεια.

Ὁ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ στὸν Ἄμλετ (πράξι α' σκηνὴ
ε'), ἐκεῖ πού παρουσιάζεται τὸ φάντασμα τοῦ πατέρα
τοῦ Δανοῦ Πρίγκηπα, βάζει στὸ στόμα τοῦ Ἄμλετ τὴ
φράση: «Ὑπάρχουν, Ὁράτιε, πολὺ περισσότερα πρά-
γματα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ, ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ φαν-
ταστῇ ἡ φιλοσοφία σου».

Πραγματικά, ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ Σαίξπηρ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ φανταστῇ ὅλα
ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια, πού μᾶς ἀπεκάλυψε ἡ πρόοδος τῶν

φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἡ μηχανικὴ καὶ ἡ ἠλεκτρολογία, τὸ τηλεσκόπιο καὶ τὸ μικροσκόπιο, ἡ βιολογία καὶ ἡ μικροβιολογία, ἡ ψυχολογία καὶ ἡ ψυχανάλυση.

Ἄλλὰ ποῖος ἀμερόληπτος μελετητὴς μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξη, εἴτε ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶπε τὴν τελευταία τῆς λέξης τὴν ἀνακάλυψη τῶν νόμων τῆς Φύσεως καὶ τὴν προβολὴν εἰς τὸ προσκείμενον τῶν μέχρι σήμερα ἀγνώστων ἀοράτων κόσμων, εἴτε ὅτι δὲν ὑπάρχει πάντοτε ἓνας μεγάλος ἀριθμὸς φαινομένων, πού εἶναι αὐθεντικά βεβαιωμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀκόμη ἰκανοποιητικὰ ἐρμηνευθῆ, πού ἡ ἐξέτασή τους ἀποτελεῖ, καὶ τώρα καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης τῶν λεγομένων «ἀποκρύφων ἐπιστημῶν»;

Ἐπὶ τὰ ὄνεια, οἱ προαισθήσεις, ἡ τηλεπάθεια, ἡ μεταβίβαση σκέψεως, ἡ διπλῆ ὄραση, ἀγαθοποιῆς ἢ κακοποιῆς ἐπιδράσεις, δυσκολοεξηγήτητα τηλεκινητικὰ φαινόμενα, ὁ ὑπνωτισμὸς, ἀνεξήγητες περιπτώσεις μαντείας τοῦ μέλλοντος, αὐθεντικὴς περιπτώσεις ἐπικοινωνίας μὲ τὸ ὑπερπέραν, χίλια—δύο περιστατικά, πού ἀνάγονται εἰς τὴν σφαῖρα τοῦ λεγομένου «ὑπερφυσικοῦ», πού συγγενεύουν μὲ τὴν πρόληψη καὶ τὴν δεισιδαιμονία, ἀλλὰ εἶναι τελείως διαχωρισμένα ἀπ' αὐτὲς καὶ ἀποτελοῦν τὰ ἀντικείμενα τῆς μελέτης τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν.

Ἐπὶ τὸ βιβλίον, τυπωμένον τὸ 1848, τοῦ τότε καθηγητοῦ τῆς φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Δημητρίου Στρούμπου, μὲ τὸν τίτλον «Ἐπιστημονικὰ παράδοξα». Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς ὑποστηρίζει ὅτι δύο πράγματα δὲν πρόκειται ποτε νὰ πραγματοποιηθοῦν: Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ ὑπερπέραν καὶ ἡ ἀεροπλοία μὲ μηχανὴς βαρύτερες ἀπὸ τὸν ἀέρα. Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου διέψευσε τὸν ἐπιστήμονα-καθηγητὴ, ὅπως ὅλοι τὸ γνωρίζομε, σχετικὰ μὲ τὴν ἀεροπλοία.

Ποιός μπορεί να διαβεβαιώσει ότι κάποτε δεν θα διαφευσθή πανθομολογούμενα και για την αδυναμία της επικοινωνίας με το υπερπέραν; Λέγω «πανθομολογούμενα», διότι πολλοί νομίζουν ότι έχει κίολας διαφευσθή.

Μόνον όσοι δεν γνωρίζουν αυθεντικές περιπτώσεις ή κρατούν με πείσμα κλειστά τα μάτια σ' αυτές, μπορούν να αμφιβάλλουν και να διαβαίνουν μπροστά από τα γεγονότα χωρίς να τα βλέπουν, διότι δεν είναι σε θέση ικανοποιητικά να τα εξηγήσουν, όπως συμβαίνει με την πυροβασία των αναστενάρηδων.

Άλλα τα ανεξήγητα ή δυσκολοεξηγήτα φαινόμενα δεν παύουν να αποτελούν γεγονότα. Αν είμαστε πραγματικοί έρευνηταί, δεν έχουμε το δικαίωμα να τα παραμερίζουμε διαρκώς ψυχροί και αδιάφοροι. Ο φόβος της δεισιδαιμονίας καταντᾶ στο τέλος αυτός ο ίδιος ή μεγαλύτερη από τις δεισιδαιμονίες.

Ο Άποκρυφισμός δεν αγνοεί, ούτε περιφρονεί τις θετικές επιστήμες. Προσπαθεί απλώς να τις συμπληρώσει και να τις επεκτείνει στο πεδίο των λεγομένων «άποκρύφων επιστημών». Διότι υπάρχουν αναμφισβήτητα πολλοί νόμοι της Φύσεως, άγνωστοι ακόμη στην Έπιστήμη, και αποτέλεσμα της υπάρξεως των φυσικών αυτών νόμων είναι τα λεγόμενα «υπερφυσικά» φαινόμενα. Τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει, πού να είναι υπερφυσικό ή αντίθετο προς τους νόμους της Φύσεως, προς τους άμετάβλητους και άπρόσωπους Θεούς φυσικούς Νόμους.

Άποκρυφισμός είναι ή μελέτη των κρυμμένων νόμων της Φύσεως, πού προκαλούν τα δυσκολοεξηγήτα φαινόμενα, ή έρευνα των κρυμμένων αίτιων, ή σπουδή των άποκρύφων δυνάμεων και λειτουργιών της Φύσεως, είναι ή μελέτη των κρυμμένων νόμων της Φύσεως, πού επεκτείνεται πού πέρα από τις πειραματικές μεθόδους της

Ἐπιστήμης, εἶναι ἡ μελέτη ὀλόκληρης τῆς Φύσεως καὶ ὄχι μόνον τοῦ μικροῦ μέρους τῆς, τὸ ὁποῖον σήμερα γνωρίζομε ἀπὸ τὴν ἔρευνα τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης.

Δηλαδή, ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἶναι τὸ πιὸ πέρα βῆμα τῆς Φυσικῆς Ἐπιστήμης. Βασίζεται στὶς μελέτες καὶ ἀνακαλύψεις τῶν ἐρευνητῶν, πού δὲν περιορίζονται ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τῶν γενικῶς παραδεδεγμένων, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ προχωρήσουν πιὸ πέρα, σὲ πληρέστερη ἔρευνα, χρησιμοποιώντας τὶς ἀγνωστες ἀκόμη δυνάμεις, πού βρίσκονται σὲ λαθάνουσα κατάστασις δυναμικότητος μέσα στὸν κάθε ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι οἱ ψυχικὲς ἰδιότητες καὶ ἡ διαίσθησις. Χρησιμοποιοῦν ἀκόμη τὴν παράδοσι τῶν διδασκαλιῶν μεγάλων Ἀποκρυφιστῶν τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν τὸν τρόπο καλλιέργειας καὶ ἀναπτύξεως τῶν κρυμμένων ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι δυνατὴ ἡ μελέτη τοῦ ἀόρατου καὶ ἀποκρύφου.

Πραγματικά, μέσα στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχουν καταπληκτικὲς δυνάμεις, πού ληθαργοῦν. Ἡ ἀφύπνισις αὐτῶν τῶν δυνάμεων, μὲ κατάλληλη προπαρασκευὴ καὶ μύησις, προικίζει τὸν μελετητὴ μὲ ὄργανα γνώσεως τελειότερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Καὶ τότε ὁ ἀόρατος κόσμος εἶναι ἓνα ἀνοικτὸ βιβλίον γιὰ τὸν μεμνημένον.

Ο Ἀποκρυφισμὸς δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν ἀγυρτεία. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔχει ὑποπτό παρελθόν. Διότι ὄχι μόνον ἡ δεισιδαιμονία καὶ ἡ ἀμάθεια, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγυρτεία ἀγκάλιασε τὸν Ἀποκρυφισμὸ καὶ τὸν ἐκμεταλλεύθηκε ἀσύστολα. Στούς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ Μεσαίωνα οἱ ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες ἀγωνίζονταν τὸν εὐγενικὸν ἀγῶνα τῆς καλλιέργειας τοῦ πνεύματος, τῆς

ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐξελίξεως τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ὁ Ἑρμητισμός, ἡ Καββάλα, ἡ Ἀστρολογία, ἡ Ἀλχημεία ἦσαν κλάδοι τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, πού καλλιεργοῦσαν τὴ γνώση καὶ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ Ἀλχημεία, ζητώντας συμβολικὰ τὴ φιλοσοφικὴ λίθο, μὲ τὴν ἐνέργεια τῆς ὁποίας τὰ ἀγενῆ μέταλλα μετατρέπονται σὲ χρυσάφι, ἐζητοῦσε στὴν πραγματικότητα τὴν καλλιέργεια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τοὺς ἀφέλεις καὶ τοὺς ἀγύρτες νὰ ἀναζητοῦν οἱ πρῶτοι καὶ νὰ ὑπόσχονται οἱ δεῦτεροι τὴν κατασκευὴ χρυσοῦ. Ἄλλ' ὅπως ἡ Ἰατρικὴ δὲν εὐθύνεται γιὰ τοὺς κομπογιαννίτες καὶ ἡ Θρησκεία γιὰ κείνους πού τὴν καπηλεύονται, ἔτσι καὶ ὁ Ἀποκρυφισμὸς δὲν εὐθύνεται γιὰ τοὺς ἀγύρτες πού τὸν καπηλεύονται, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς δεισιδαίμονες, πού προβάλλουν τὶς ἀνόητες προλήψεις τους καὶ τὶς ἀναμιγνύουν μὲ τὰ θέματα τῆς ἐρεύνης τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ.

Νὰ δώσωμε ἓνα παράδειγμα ἀπ' ὅσα συμβαίνουν τριγύρω μας: Χωρὶς ἀμφιβολία — ὅπως πολλοὶ νομίζουν — οἱ νεκροὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικοινωνήσωμε μαζί τους κάτω ἀπὸ εἰδικές συνθήκες. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀντικείμενο μελέτης τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, μὲ τὸν κλάδο του πού ὀνομάζεται «Πνευματισμός» ἢ «Μεταψυχικὴ». Εἶναι ὁμως ἀφέλεια καὶ ὄχι Πνευματισμὸς ἐκεῖνο πού γίνεται σὲ μερικὰ κοσμικὰ σαλόνια, μὲ τὸ ὄνομα «Πνευματισμός», ὅπου δὲν συμβαίνει βέβαια πραγματικὴ ἐπικοινωνία καὶ ὅπου λέγονται πολὺλογες ἀνοησίες, ὅπως εἶναι ἀγυρτεῖα τὰ διάφορα «μάγια», μὲ καφετζοῦδες, χαρτορίχτρες, κ.λ.π., πού γίνονται σὲ ποικιλόμορφα καταγῶγια.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ μαγείας: Ὑπάρχει πραγματικὰ ἡ δυνατότης ἀποτελεσματικῆς ἐπιδράσεως, εἴτε γιὰ

κακό, είτε για καλό. Είναι ή μαύρη και ή λευκή μαγεία. Ἄλλὰ δὲν ἀνήκει στὸν καθένα ή δυνατότης νά ἀσκῆ μαγεία, είτε λευκή, είτε μαύρη. Μαγεία εἶναι ή διέγερση ἀγνώστων σήμερα στοὺς πολλοὺς φυσικῶν δυνάμεων, με εἰδικές τελετουργικές ἐνέργειες καὶ ἐπικλήσεις, οἱ ὁποῖες ἐπιδρῶν καὶ ἐπηρεάζουν ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποῖους κατευθύνονται, ἂν αὐτοὶ δὲν εἶναι καλά θωρακισμένοι ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ καὶ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς λευκῆς ἀπὸ τῆ μαύρη μαγεία, εἶναι ή ἀνιδιοτελής ή ιδιοτελής πρόθεση ἐκείνου ποὺ ἀσκεῖ τῆ μαγεία. Ὁ Θεουργὸς (λευκὸς Μάγος) εἶναι πάντοτε καὶ ἀπεριόριστα ἀνιδιοτελής. Οὐδέποτε χρηματίζεται. Οὐδέποτε ἐπιζητεῖ νά ὑποτάξῃ στή θέλησή του τίς ξένες συνειδήσεις. Οὐδέποτε ἐπιζητεῖ νά ἐμπνεύσῃ φόβο. Εἶναι πάντοτε φίλος καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς ἐλευθέρως σκέψεως καὶ τῆς ἐλευθέρως συνειδήσεως. Ὁ μαῦρος μάγος — ἀντίθετα — εἶναι ιδιοτελής. Ἐπιδιώκει νά ἱκανοποιήσῃ ἐγωϊστικὸ συμφέρον, νά λάβῃ χρήματα, νά ὑποτάξῃ τίς ξένες συνειδήσεις στή δική του θέληση. Χρησιμοποιεῖ ἀδίστακτα σὰν ὄπλο τὸν φόβο καὶ μισεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς συνειδήσεως. Ἡ λευκὴ καὶ ή μαύρη μαγεία εἶναι δύο τελείως ἀντίθετες περιπτώσεις. Ἄλλὰ δὲν ἔχουν καμμιά σχέση με τῆ μαγεία οἱ διάφορες ἀνοησίες γιὰ δῆθεν «μάγια», ποὺ ἀκοῦμε τόσο συχνά νά γίνεται λόγος γι' αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν λείπουν ἀπὸ καμμιά κίνηση.

Ὡστε ὑπάρχει ἀληθινὸς καὶ ψεύτικος Ἀποκρυφισμὸς. Ἡ ὑπαρξη τοῦ ψεύτικου δὲν ἀποκλείει τὸν ἀληθινό. Ἄρκει νά εἴμαστε σὲ θέση νά ξεχωρίσωμε τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ νά μὴ πέσωμε θύματα ἀπάτης ή προκαταλήψεων καὶ δεισιδαιμονίας.

Επίσης ὁ Ἀποκρυφισμὸς δὲν πρέπει νὰ ταυτίζεται ἢ νὰ συγχέεται μὲ τὸν Μυστικισμὸ (βλέπε σελ. 14), σύγχυση ποὺ συνηθέστατα γίνεται, ἐνῶ πρόκειται γιὰ οὐσιωδῶς διαφορετικοὺς δρόμους καὶ ἐπιδιώξεις. Ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἶναι μελέτη τῶν κρυμμένων νόμων τῆς Φύσεως, ποὺ ἐπεκτείνεται καὶ στὸν ἀόρατο κόσμο. Μελέτη τῶν ἀποκρυσφῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως, ποὺ ἐπεκτείνεται καὶ πέραν ἀπὸ τὶς ἐργαστηριακὲς μεθόδους τῆς Ἐπιστήμης. Μελέτη τῆς ὅλης Φύσεως, ἀντὶ τοῦ μικροῦ μέρους τῆς, ποὺ ὑπόκειται στὴν ἀντίληψή μας καὶ στὴν ἔρευνα τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης. Ἀλλὰ εἶναι πάντοτε μελέτη φαινομένων. Δὲν θὰ βροῦμε ποτὲ τὸν Θεό, τὴν ἀπόλυτη Ἀλήθεια, τὸ ὄντως Ὄν, μὲ τὸν Ἀποκρυφισμὸ. Θὰ ἀνακαλύψωμε μ' αὐτὸν περισσότερους νόμους, θὰ ἐμβαθύνωμε περισσότερο στὴ γνώση τῆς Φύσεως, θὰ ἐξηγήσωμε πληρέστερα τὸ πῶς. Δὲν θὰ ἀνακαλύψωμε ὁμῶς τὴν πρώτη αἰτία. Ἐνῶ ὁ Μυστικισμὸς εἶναι μία διδασκαλία (μᾶλλον ἓνα βίωμα), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ Θεῖον, ἡ Πραγματικότητα, ἡ ἀπόλυτη Ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ ἀποκαλυφθῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, μὲ μίαν διαίσθηση ἢ ἔκσταση, μὲ μίαν μυστικὴν ἔνωση, χωρὶς ἀναγκαῖα ἐπέκταση στοὺς ἀόρατους κόσμους, ὄχι μὲ τὴν ἀπόκτηση περισσοτέρων πάντοτε γνώσεων καὶ δυνάμεων, ἀλλὰ μὲ μίαν μυστικὴν ἀποκάλυψη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἢ πνεύματος, ποὺ ἀποτελεῖ ἀδιάσπαστη καὶ ὁμοούσια Ἐνότητα μὲ τὴ Θεῖα Οὐσία, μὲ τὸ ὄντως Ὄν. Μὲ ἄλλες λέξεις, Ἀποκρυφισμὸς εἶναι ἓνα βῆμα πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη, ἐνῶ Μυστικισμὸς εἶναι ἓνα βῆμα πρὸ πέρα ἀπὸ τὴ Φιλοσοφία.

Ἄποκρυφισμὸς, λοιπόν, εἶναι τὸ ἐπόμενο βῆμα τῆς

Ἐπιστήμης. Διότι — ὅπως εἶπαμε — Ἄποκρυφισμὸς εἶναι ἡ μελέτη ὀλόκληρης τῆς Φύσεως καὶ ὄχι μόνον τοῦ μικροῦ μέρους τῆς, τὸ ὁποῖον σήμερα γνωρίζομε ἀπὸ τὴν ἔρευνα τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης.

Ὁ Ἄποκρυφισμὸς διδάσκει ὅτι ὁ κόσμος δὲν περιορίζεται στὸ γνωστὸ σήμερα τμῆμα του, ἀλλ' ἐπεκτείνεται πολὺ πρὸ πέραν ἀπὸ τὴν πρὸ τολμηρῆ φαντασία. Ὅτι τὸ μεγαλύτερο τμῆμα του εἶναι ἀόρατο καὶ ἀνεξερεύνητο, χωρὶς νὰ μπορούμε γι' αὐτὸ νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ἀνύπαρκτο. Καὶ ὑπάρχει ἀντίστοιχα ἡ δυνατότης τῆς γνώσεως τοῦ ἀόρατου τούτου κόσμου, μὲ τὴν ἀσκήση τοῦ Ἄποκρυφισμοῦ, δηλ. μὲ τὴν ἀνάπτυξη στὸν ἄνθρωπο γνωσιολογικῶν μέσων, πού ληθαργοῦν σήμερα, ὅπως εἶναι ἡ ἐνόραση καὶ ἡ διαίσθηση.

Ἐπὶ ὑπάρχει ἓνας ἀπέραντος ἀόρατος κόσμος, πού μᾶς περιβάλλει ἐδῶ καὶ τώρα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μικρὸ μόνον μέρος μπορεῖ νὰ πέση στὴν ἀντίληψή μας, ὅπως ὑπάρχουν, χωρὶς νὰ τὰ νοιώθωμε, τὰ ἐρτζιανὰ κύματα, πού μόνον ὅταν λειτουργεῖ ὁ κατάλληλος δέκτης τὰ συλλαμβάνομε. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὑπάρχουν γύρω μας κύματα αἰσθημάτων, σκέψεων καὶ ἐμπνεύσεων, πού δὲν ἀντιλαμβάνομαστε τὴν ὑπαρξή τους, γιατί δὲν ἔχομε τὸν κατάλληλο δέκτη. Δὲν γνωρίζομε τὴν ὑπαρξή, παρὰ μόνον τοῦ κόσμου τῶν τριῶν διαστάσεων. Ἡ τετάρτη διάσταση — γιὰ τὴν ὁποία δὲν μᾶς ὁμιλεῖ μόνον ὁ Ἄποκρυφισμὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐπιστήμη — μᾶς εἶναι ὄχι μόνον ἀγνωστή, ἀλλὰ καὶ ἀκατανόητη. Ὁ Ἄποκρυφισμὸς ὁμως ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχουν ὄχι τέσσερες, ἀλλὰ ἑπτὰ διαστάσεις, κάτι τελείως ἀκατανόητο σήμερα γιὰ μᾶς. Ἄν αὐτὲς οἱ διαστάσεις ἔπεφταν στὴν ἀντίληψή μας, ἂν εἶχαμε ἀναπτύξει ἀντίστοιχα ὄργανα γνώσεως, τότε ὁ κόσμος θὰ μᾶς παρουσιαζόταν βέβαια διαφορετικὸς ἀπὸ κείνον πού

σήμερα φαίνεται στις αισθήσεις μας και στη νόησή μας. Και θα μπορούσαμε — ίσως — ν' αντιληφθούμε την έναλλαγή τῆς ὕλης, νὰ δοῦμε τούς κραδασμούς τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων, ν' ἀκούσωμε — ὅπως ἔλεγαν γιὰ τὸν Πυθαγόρα — τὴ μουσικὴ τῆς τροχιάς στὸ διάστημα τῶν οὐρανίων σωμάτων. Σήμερα ὁ πέπλος τῆς Ἰσιδος σκεπάζει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν νόμων τῆς Φύσεως. Μοιάζομε — ὅπως εἶπεν ὁ Νεύτων — μὲ μικρὰ παιδιὰ, πού παίζουν στὴν ἀκρογιαλιὰ μ' ἓνα βότσαλο ἢ μὲ μιὰ ἀχυβάδα, ἐνῶ ὁ ὠκεανὸς τῆς Ἀλήθειας ἀπλώνει μπροστά μας τὸ μεγάλο του μυστήριον. Ὁ Ἀποκρυφισμὸς μᾶς λέει, τὸ ὑπόσχεται καὶ τὸ ἀποδεικνύει, ὅτι μπορούμε, ἂν πραγματικὰ τὸ θέλωμε, νὰ σηκώσωμε ἓνα μέρος τοῦ πέπλου τῆς Ἰσιδος.

Ο Ἀποκρυφισμὸς ἔχει διαμορφωθῆ σὲ διάφορους κλάδους ἢ «ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες», ἀπὸ τούς ὁποίους ἀναφέραμε τὸν Πνευματισμὸ, τὴν Ἀλχημεία καὶ τὴ Μαγεία, μὲ τούς δυὸ ἀντίθετους κλάδους τῆς, ἀπὸ τούς ὁποίους ἡ μαύρη μαγεία ἐσφαλμένα θεωρεῖται ἀπὸ μερικοὺς σὰν πρωτόγονη μορφή τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ἐνῶ εἶναι ἡ παραφθορά του.

Ἡ Ἀστρολογία μελετᾷ τὴ θέση τῶν οὐρανίων σωμάτων κατὰ τὴ στιγμή τῆς γεννήσεως κάθε ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐπίδραση πού ἔχει ἐπάνω στὸ χαρακτῆρα καὶ τὰ πεπρωμένα του.

Ἡ Ἀριθμοσοφία μελετᾷ τὴν ἐσωτερικὴ ἔννοια καὶ τὴ βαθύτερη σημασία τῶν ἀριθμῶν. Οἱ Πυθαγόρειοι ἐπίδασκαν ὅτι τὸ Σῦμπαν ἔγινε «κατ' ἀριθμὸν», δηλαδὴ σύμφωνα μὲ ἀρμονικὲς ἀριθμητικὲς ἀναλογίες.

Ὁ Ἑρμητισμὸς στηρίζεται στὰ συγγράμματα τοῦ

Ἑρμοῦ τοῦ Τρισεγιάτου καὶ διδάσκει ὅτι τὸ Σύμπαν εἶναι ἐνιαῖο καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ μίᾳ ἐνιαίᾳ ἀρχῇ. Ἀπὸ τὸν Ἑρμητισμὸ ἐπήγαγε ἡ Ἀλχημεία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀργότερα γεννήθηκε ἡ Χημεία.

Καββάλα ἢ Καμπαλαῖ εἶναι ἡ ἐκ παραδόσεως Ἰουδαϊκὴ διδασκαλία μεταφυσικῆς, ποὺ ἐρμηνεύει ἀποκρυφιστικὰ τὰ ἱερά κείμενα τῶν Γραφῶν. Δηλαδή, ὁ ἐσωτερισμὸς τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας, προσιτὸς μόνον στοὺς μύστας τῆς Καββάλα.

Τηλεπάθειά εἶναι ἡ δυνατότης ποὺ ἔχουν μερικοὶ ἀνθρώποι ν' ἀντιλαμβάνονται ἓνα γεγονός, ποὺ συμβαίνει σὲ μακρινὴ ἀπόσταση, καθὼς καὶ ἡ δυνατότης τῆς μεταβίβασεως τῆς σκέψεως.

Χειρομαντεία εἶναι ἡ διάγνωση τοῦ χαρακτήρα καὶ τῶν πεπρωμένων τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ τῶν νοητικῶν καὶ συναισθηματικῶν του τάσεων, ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν γραμμῶν τῆς παλάμης του.

Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι αὐτοτελεῖς καὶ ὠλοκληρωμένοι κλάδοι τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, καὶ — καθὼς εἶναι φυσικὸ — ἔχουν εἰσχωρήσει σὲ ὄλους, παράλληλα μὲ τοὺς σοβαροὺς μελετητάς, καὶ οἱ τσαρλατάνοι. Ἄλλ' ἄσχετα ἀπ' αὐτοὺς, ὑπάρχει πολλὴ ἀλήθεια σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς λεγόμενες «ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες».

Οἱ κυριώτερες διδασκαλίαι τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι ἡ ὑπαρξὴ ἀοράτων κόσμων καὶ νόμων ἀλληλοεξαρτήσεως μεταξὺ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, ἡ μετὰ τὸν θάνατο ἐπιβίωση, ἡ μετενσάρκωση, ὁ νόμος τοῦ κάρμα (δικαίας ἀνταποδόσεως), ἡ ἐξέλιξη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἡ ὑπαρξὴ ἀνθρώπων — ποὺ μποροῦμε νὰ τοὺς ὀνομάσωμε ὑπερανθρώπους — ὑψίστης νοητικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως, οἱ ὁποῖοι ἐπροχώρησαν πέραν ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἀνθρώπινη ἐξέλιξη καὶ ἀναδείχθησαν ὁδη-

γοί και πρωτοπόροι στην άτελεύτητη κλίμακα τῆς πνευματικῆς εξέλιξεως. Εἶναι οἱ «μεμνημένοι», πού κατέχουν και μεταδίδουν τὸ πῦρ τῆς Γνώσεως.

Αὐτοὺς ἐννοοῦσε ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ὅταν ἔλεγε ὅτι οἱ θεοὶ αἰσθάνονται τὰ μέλλοντα, οἱ ἄνθρωποι τὰ παρόντα και οἱ σοφοὶ ἐκεῖνα πού προσεγγίζουν. «Θεοὶ μὲν μελλόντων, ἄνθρωποι δὲ γιγνομένων, σοφοὶ δὲ προσιόντων αἰσθάνονται».

Ἴσως αὐτὰ νὰ φαίνονται σὲ μερικοὺς ὑποπτα και παράδοξα, ἀλλὰ τὸ πᾶν τριγύρω μας και μέσα μας φωνάζει γιὰ τὴν ὑπαρξη ἀοράτων κόσμων, κρυμμένων στὴ Φύση δυνάμεων, ἀγνώστων ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, πού ληθαργοῦν σήμερα, ἀλλὰ πού, ὅταν ἀφυπνισθοῦν, θὰ δώσουν στὸν ἐρευνητῆ-ἄνθρωπο νέα ὄργανα γνώσεως γιὰ τὴ μελέτη τῆς Φύσεως και γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Η μελέτη τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ διακρίνεται σὲ ἐξωτερική και ἐσωτερική. Ἐξωτερική εἶναι αὐτὴ πού ἐπιχειροῦμε ἐμεῖς ἐδῶ τώρα. Δηλαδή, ἡ μελέτη τῆς φιλολογίας τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ και οἱ διανοητικοὶ συλλογισμοὶ ἐπάνω στὰ θέματά του. Ἐσωτερική εἶναι ἡ ἀτομικὴ ἀσκησις τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, πού ἀφορᾷ μόνον τοὺς εἰδικῶς μεμνημένους.

Γι' αὐτὴν ἀπαιτοῦνται ὠρισμένες ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Δηλαδή, μακρὰ προπαρασκευὴ και ὀρθὴ καθοδήγησις. Χωρὶς μακρὰ προπαρασκευὴ και ὀρθὴ καθοδήγησις, οἱ κίνδυνοι εἶναι τεράστιοι. Δὲν πρόκειται μόνον νὰ ἀποτύχη στὶς προσπάθειές του ὁ πειραματιζόμενος, ἀλλὰ κινδυνεύει νὰ πέση στὴν ἐπιρροὴ σκοτεινῶν δυνάμεων ἢ νὰ πάθη διανοητικὴ παράκρουσις. Ἡ τρέλ-

λα είναι ἡ συνηθισμένη κατάληξη γιὰ κείνον πού ἀσχολείται μὲ πειραματικὸν Ἀποκρυφισμό, χωρὶς τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις τῆς μακρᾶς προπαρασκευῆς καὶ τῆς ὀρθῆς καθοδηγήσεως, γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῶν κινδύνων πού συνοδεύουν αὐτοὺς τοὺς πειραματισμοὺς.

Ἡ προπαρασκευὴ συνίσταται σὲ ἀγνότητα ζωῆς, σὲ ἀποχὴ ἀπὸ ναρκοτικά ἢ διεγερτικά, ἀπὸ οἶνοπνευματώδη, ἀπὸ νικοτίνη, ἀπὸ κρεοφαγία, ἀπὸ τοὺς κραδασμοὺς τῶν βιαίων παθῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, εἶναι ἀπαραίτητες κατάλληλες ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις (πού δὲν διδάσκονται δι' ἀλληλογραφίας), εἰδικὰ γυμνάσματα τοῦ σώματος, μακρὲς ἀσκήσεις συγκεντρώσεως τῆς σκέψεως καὶ διαλογισμοῦ, ἡρεμία πνεύματος. Χωρὶς αὐτά ὅλα, ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀντιδρᾷ ἐπικίνδυνα στὴν ἀνάπτυξη τῶν μυστηριωδῶν δυνάμεων, πού βρίσκονται σὲ ληθαργοῦσα κατάσταση, ὅπως εἶναι ἡ διαίσθησις, ἡ διόρασις, ἡ διακοή, ἡ ἀντίληψη τῶν ἀοράτων κόσμων, ἡ ἐνόρασις. Χρειάζονται μακρὰ ἔτη ἀκαμάτων προσπαθειῶν, ἀγνῆς ζωῆς καὶ πνευματικῆς ἡρεμίας, γιὰ νὰ κατορθωθῇ ἐπικοινωνία μὲ τὸ ὑπεραισθητὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κατορθωθῇ, χωρὶς τὴν καθοδήγησι ἀρμοδίου σοφοῦ Διδασκάλου, χωρὶς κατάλληλη Μύση.

Οἱ προϋποθέσεις, ἐπομένως, τῆς ὀρθῆς πειραματικῆς ἀσκήσεως τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ δὲν ὑπάρχουν σήμερα σ' ἐμᾶς, πού ἔχομε τὴν εὐρωπαϊκὴν νοοτροπία καὶ ἀκολουθοῦμε τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπο ζωῆς. Δὲν γνωρίζομε τί συμβαίνει στὴν Ἰνδία καὶ στὸ Θιβέτ ἢ τί συνέβαινε ἴσως ἄλλοτε ἐκεῖ ὅπου λειτουργοῦσαν πραγματικὰ Μυστήρια ἢ στὶς περιπτώσεις τῶν βιωμάτων τῶν μεγάλων Μυστικῶν. Σ' ἐμᾶς ὁμως δὲν ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις, διότι ὀλόκληρη ἡ διαμόρφωσις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς εἶναι τελείως ἀκατάλ-

ληλες γιά τήν άσκηση τοῦ Ἐποκρυφισμοῦ καί οἱ κατάλληλοι Διδάσκαλοι δέν βρίσκονται πούθενά. Καί ἂν συναντοῦμε θαυματοποιούς καί φακίρες, πού αὐτονομάζονται «Γιόγκι», καί μάλιστα σέ δημόσιες ἐπιδείξεις, δέν πρόκειται βέβαια γιά περιπτώσεις ὑγιούς Ἐποκρυφισμοῦ, ἀλλά γιά συμπτωματική ἀνάπτυξη μερικῶν ἰδιοτήτων ἢ γιά διαμεσότητα, χωρίς βαθύτερη σημασία. Ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι καί οἱ σαλιμπάγκοι κάνουν ἀκροβασίες καί περιπατοῦν σέ τετωμένο σχοινί, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι ἔχουν ἐπιτύχει προόδους στήν ἐξέλιξη.

Ἄλλά καί μέ τήν ἀπλή, τή φιλολογική μελέτη τοῦ Ἐποκρυφισμοῦ, τή μόνη προσιτή σήμερα σ' ἐμάς, ὁ ὄριζοντας τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως διευρύνεται. Διότι ὁ κόσμος πλαταίνει, τὰ παραθυράκια ἀπό τὰ ὁποῖα παρατηροῦμε πολλαπλασιαζόνται. Διαβλέπομε — καί τοῦτο εἶναι ἀρκετό — τήν ὑπαρξη ἑνός ἀόρατου κόσμου, τεράστια ἐκτεταμένου, γεμάτου κίνηση, γεμάτου ζωῆ, μέ τόν ὁποῖο βρισκόμαστε — ἔστω καί ἂν δέν τὸ γνωρίζουμε — σέ ἀμεση ἐσωτερική ἐπαφή. Μαντεύομε τή μελλοντική ἀνάπτυξη τῶν δυνάμεων πού ὑπάρχουν μέσα μας, οἱ ὁποῖες ἐπὶ τοῦ παρόντος ληθαργοῦν, ἀλλά τίς ὁποῖες ἔχομε τὸ καθῆκον νά ἀφυπνίσουμε μιά μέρα, ἢ μᾶλλον — γιά νά ἐκφρασθοῦμε καλύτερα — ἔχομε τὸ καθῆκον νά δημιουργήσωμε, μέ τήν ἀγνότητα τῆς ζωῆς μας, τίς προϋποθέσεις γιά νά ἀφυπνισθοῦν μόνες τους. Ἐποκτοῦμε τή συναίσθηση τῆς ἀγνοίας πού ἔχομε σχετικὰ μέ τὸ τελείως ἀπρόσιτο σήμερα σ' ἐμάς μέρος τῆς Φύσεως. Καί τοῦτο ψαλιδίζει τὰ φτερά τῆς ὑπεροψίας μας καί ἀφαιρεῖ τὰ ὑπόβαθρα τοῦ ἐγωῖσμοῦ μας.

Στὸ σημερινὸ σημεῖο τῆς συνηθισμένης ἀνθρώπινης ἐξελίξεως τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Φύσεως μᾶς εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστο (βλέπε σελ. 23). Ἡ συνολικὴ ὄψη τῶν πραγμά-

των είναι σκεπασμένη με πολλά πέπλα, πού δὲν ἀφήνουν νὰ φαίνεται παρά ἓνα μικρὸ τμήμα ἀπὸ αὐτήν. Ὁ σημερινὸς συνηθισμένος ἄνθρωπος δημιουργεῖ τὴ φιλοσοφία του ἐπάνω στὰ δεδομένα πού ἔχει, τὰ ὁποῖα ὁμως εἶναι τελείως ἀνεπαρκῆ. Ἡ δράση του ρυθμίζεται ἀπὸ τοὺς λίγους νόμους τῆς Φύσεως, τοὺς ὁποίους μέχρι σήμερα ἔχει ἀνακαλύψει καὶ πού συνήθως ἀτελῶς τοὺς γνωρίζει. Συνεπῶς ἡ ζωὴ του καὶ ἡ φιλοσοφία του ἀναγκαστικὰ εἶναι περιορισμένες. Γιὰ τὸν ἄνθρωπον ὁμως, ὁ ὁποῖος συνειδητὰ ἐξελίσσεται, ὁ κόσμος διαρκῶς πλαταίνει, διότι ὁ περισσότερο ἐξελιγμένος ἄνθρωπος εἶναι σὲ θέση νὰ ἀντιλαμβάνεται μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτόν. Δημιουργεῖ τὴ φιλοσοφία του καὶ ρυθμίζει τὴ ζωὴ του με βάση ἓναν πληρέστερο κώδικα τῶν νόμων τῆς Φύσεως. Πολλὰ μυστήρια ξεκαθαρίζουν γι' αὐτόν, διότι ὤφειλαν τὴν ὑπαρξή τους σὲ μιὰ περιορισμένη ἀντίληψη σχετικὰ με τὸν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐξελίσσεται συνειδητὰ ζῆ μιὰ πληρέστερη ζωὴ, πιὸ ἀληθινή, πιὸ ζωντανή, πιὸ εὐχάριστη, διότι ἔχει ἓναν πλατύτερον ὀρίζοντα σκέψεως, διότι περισσότερες ὄψεις καὶ συνεπῶς περισσότερες ὠραιότητες τῆς ζωῆς πέφτουν στὴν ἀντίληψή του. Ζῆ ἀπλούστερα, ρυθμικώτερα, ὠραιότερα, διότι συντονίζεται περισσότερο με τὴ Μητέρα—Φύση. Καὶ ἀνακαλύπτει περισσότερο Θεό, διότι τὸν βρίσκει μέσα στὸν ἑαυτό του καὶ μέσα σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐπίσης.

Αλλὰ τὸν ἄνθρωπο πού σκέπτεται δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸν ἐγκαταλείπη ἡ αἴσθησι τοῦ μέτρου. Ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἶναι μιὰ πραγματικότης μέσα στὴ Φύση, ἀλλὰ οἱ δυνατότητές του εἶναι περιορισμένες.

Πραγματικά, ὁ ἐρευνητὴς, με τὴ μελέτη τοῦ Ἀποκρυ-

φισμοῦ, θὰ ἐπεκτείνη τὸν ὀρίζοντα τῆς ἀντιλήψεώς του, θὰ ἀποκτήσῃ ἐκτενέστερη καὶ βαθύτερη γνώση τοῦ τρόπου λειτουργίας τῶν φυσικῶν νόμων, θὰ ἀντιληφθῇ τὴ φύση τῶν φαινομένων, τῶν φαινομένων ὄχι μόνον τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τῶν λεπτοτέρων ἀπ' αὐτόν, τῶν σήμερα ἀοράτων κόσμων.

Ἡ αὔξηση ὁμῶς τῆς γνώσεως καὶ ἡ ἐπέκτασή της σὲ λεπτότερα πεδία, ἡ γνώση τοῦ συνόλου τῶν φαινομένων, δὲν δίνει τὴ λύση τοῦ μυστηρίου τῆς καθολικῆς ζωῆς, δὲν δίνει τὸ ἄρωμα τῆς οὐσίας τῆς Ἀληθείας. Ἐνῶ σκοπὸς τοῦ μεμνημένου εἶναι ἡ «Αἰωνία Ἀλήθεια», εἶναι ἡ λύση τοῦ μυστηρίου τῆς καθολικῆς Ζωῆς, εἶναι ἡ ἔνωσή του με τὴν οὐσία τῆς Ἀληθείας, ἡ ἔνωσή του με τὸν ὠκεανὸ τῆς παγκόσμιας Ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ πραγματοποίηση τοῦ ὀνείρου τῶν μυστικιστῶν.

Ἡ συνεχῆς αὔξηση τῶν γνώσεων, ποὺ κατορθώνεται με τὴν ἀσκησιὴ τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, ἡ συνεχῆς ἀνάπτυξη τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀτελεύτητη. Ἡ Ἐξέλιξη δὲν ἔχει τέρμα. Ἀλλὰ ἡ Ἀπολύτρωση ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν φαινομένων, ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς σχετικότητος καὶ τῆς ἐκδηλώσεως, βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς ἀτέρμονης ἐξελίξεως. Εἶναι ἡ πλήρης ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ὄχι ἡ ἀποθέωσή του. Τὸ Μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω. Ἡ πλήρης ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ὄχι ἡ ἀποθέωσή του ὀδηγεῖ στὴν πραγματοποίηση τῆς Ἀληθείας καὶ στὴν ἀλήθεια τῆς Πραγματικότητος.

Ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἶναι ἡ ὀλοκληρωτικὴ μελέτη τῶν κρυμμένων νόμων τῆς Φύσεως, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀνάπτυξη τῶν δυνάμεων ποὺ βρίσκονται σὲ λανθάνουσα κατάστασι μεσα στὸν ἀνθρώπον, ὥστε ὁ ἀποκρυφιστὴς νὰ ἀναρριχηθῇ εὐκολώτερα καὶ γρηγορώτερα

στην κλίμακα που συνδέει Γῆ και Οὐρανό. Ἄλλά ὁ Οὐρανός περιέχει τὴν ἔννοια τοῦ Ἀπειροῦ. Ὅσοδήποτε και ἂν ἀνεβαίνει κανεὶς τὴν κλίμακα, δὲν θὰ φθάσει ποτέ. Διότι στὴν κλίμακα εἶναι ὁ ἑαυτὸς που ἀνεβαίνει. Ἄλλά ἡ ὑπαρξη τοῦ ἑαυτοῦ εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο που ἐμποδίζει τὴν ἀντίληψη τῆς Ἀληθείας. Ἄλλος εἶναι ὁ δρόμος. Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ — «Εἰ τίς θέλῃ ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» — καὶ ἡ συγχώνευση μὲ τὴν οὐσία τοῦ Ἀπειροῦ, που βρίσκεται ἔξω καὶ πέραν ἀπὸ τὴ διαδικασία τῆς Ἐξελίξεως. Εἶναι μιὰ ἄποψη καθαρῶς μυστικιστική. Εἶναι μιὰ πραγματικότητα, που τὴν ἐζησαν μόνον οἱ μεγάλοι Μυστικοί. Δὲν εἶναι εὐκολο οὔτε νὰ ἀναπτυχθῆ σαφέστερα, οὔτε νὰ κατανοηθῆ, ἂν δὲν ὑπάρχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, οἱ δυνατότητες τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι ἀναμφίβολα περιορισμένες. Παραθέτομε τί ἔχει γράψει ἓνας σύγχρονος μέγας φιλόσοφος καὶ ψυχολόγος, ὁ Κρισναμούρτι:

«Γιὰ τὴ μελέτη τῶν ἀόρατων κόσμων, λέγω ὅτι ὁ ἀποκρυφισμὸς εἶναι ἀπλῶς ἡ ἐξέταση τῶν φαινομένων στὰ ἀνώτερα πεδία. Τίποτα περισσότερο. Οἱ κόσμοι τοὺς ὁποίους ἐξετάζει εἶναι πάντοτε κόσμοι τῶν φαινομένων. Ἄν ἐννοῆτε αὐτὸν τὸν κόσμο, ἐννοεῖτε ἐπίσης καὶ ὅλους τοὺς ἀόρατους κόσμους. Ὅταν ἤμουν παιδί, ὅπως πολλὰ εὐαίσθητα παιδιὰ στὴν Ἰνδία, ἐβλεπα συχνὰ ἀγγέλους, πνεύματα τῆς Φύσεως, κ.λ.π. Ἄλλά τὸ νὰ βλέπη κανεὶς ἐκεῖνο, που φυσιολογικὰ εἶναι ἀόρατο, δὲν ἀποτελεῖ λύση στὸ πρόβλημα τῆς θλίψεως, δὲν βοηθεῖ στὴν ἀνάπτυξη ἢ στὴν πραγματοποίηση τῆς πληρότητος τῆς Ζωῆς. Μὲ τὸ νὰ βλέπετε κάτι που εἶναι ἀόρατο, δὲν γίνεσθε ἓνα διαφορετικὸ ἀνθρώπινον ὄν. Μὲ τὸ νὰ βλέπετε τὰ ἀστρικά σώματα, δὲν μεταβάλλεσθε. Μπορεῖτε νὰ

προχωρήσετε στην ανώτατη μορφή της έκδηλώσεως, αλλά θα είναι πάντοτε το ίδιο πράγμα σε λεπτότερο βαθμό. Μπορείτε ν' αναπτύξετε τη διόραση και τή διακοή, ἀλλ' ἂν δὲν ἔχετε τὸ πνεῦμα τῆς καθολικῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀγάπης, καθὼς καὶ τὴν ἐξαισία ἐκείνη ἰσοζύγισι αὐτῶν τῶν δύο, τότε, ποιά ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ ἱκανότης σας νὰ βλέπετε κάτι ποῦ εἶναι ἀόρατο;».

Πραγματικά, ποιά ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ ἱκανότης μας νὰ βλέπουμε κάτι ποῦ εἶναι ἀόρατο, ὅταν δὲν ἔχουμε ἀκόμη ἀντιληφθῆ τὸ βάθος τῆς σημασίας τῶν ὁρατῶν καὶ τῶν πάρα πολὺ γνωστῶν;

Διότι δὲν εἶναι οἱ γνώσεις ἐκείνες ποῦ μᾶς λείπουν καὶ τὶς ὁποῖος πρέπει νὰ συμπληρώσωμε μὲ τὸν Ἄποκρυφισμό. Εἶναι ἡ πραγματοποίηση, ἡ ἀφομοίωση, τὸ βίωμα τοῦ μικροῦ ἐκείνου μέρους τῶν γνώσεων, τὶς ὁποῖες πάρα πολὺ καλὰ γνωρίζουμε, ἀλλὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἔχομε ἀφομοιώσει, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ ἀνάγκη τῆς αὐτογνωσίας καὶ τοῦ καθαρμοῦ.

Αὐτογνωσία καὶ καθαρμός; Μήπως κομίζομεν γλαῦκα εἰς Ἀθήνας; Τὴν γνωρίζομε πάρα πολὺ καλὰ τὴν αὐτογνωσία, τὸ περίφημο «Γνωθὶ σαυτόν», ποῦ ἦταν γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος στοὺς Δελφούς. Καὶ ὁ καθαρμός ἐπίσης δὲν μᾶς εἶναι ἀγνωστος.

Γνωρίζομε βέβαια τὶς λέξεις. Ἄλλὰ δὲν σημαίνει τίποτα νὰ γνωρίζομε τὴν αὐτογνωσία καὶ τὸν καθαρμὸν σὰν ἐννοίες ἠθικῆς, σὰν ἐξωτερικὴ γνώση. Τὸ μόνον ποῦ ἔχει ἀξία εἶναι, ὄχι τί γνωρίζομε, ἀλλὰ τί ἔχομε πραγματοποιήσει. Τοῦτο εἶναι τὸ φλέγον πρόβλημα. Ἐχομε πραγματικὰ γνωρίσει τὸν ἑαυτὸ μας, παρ' ὅλους τοὺς

σοφούς ἐλιγμούς του γιά νά μᾶς ξεφεύγη, παρ' ὅλα τὰ πολὺπειρα τεχνάσματά του γιά νά μᾶς ξεγελά καί νά δείχνεται διαφορετικός ἀπὸ ὅπως πραγματικά εἶναι, ἐξω-ραϊσμένος, ἀγαθός, μεγαλόμυχος; Ὁχι, δὲν γνωρίζομε τὸν ἑαυτό μας. Ἐνῶ πρέπει ὀλοκληρωτικά νά τὸν γνωρί-σωμε, νά τὸν ἀποκαλύψωμε γυμνὸν στὰ μάτια τῆς ψυ-χῆς μας. Καί πρέπει ὀλοκληρωτικά νά πραγματοποιη-σωμε τὸν καθαρμό, τὸν καθαρμό τῆς καρδιάς μας ἀπὸ κάθε κηλίδα. «Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται».

Ὅταν, λοιπόν, δὲν ἔχωμε πραγματοποιήσει τὴν αὐ-τογνωσία καί τὸν καθαρμό, τί μπορεῖ νά ζυγίζη ἢ γνώ-ση ἢ ἡ ἀγνοία τῶν ἀποκρυφιστικῶν ἀληθειῶν καί ἡ πρα-γματοποίηση τῶν ἀποκρυφιστικῶν ἐπιδιώξεων;

Ὅταν δὲν ἔχωμε πραγματοποιήσει τὴν αὐτογνωσία καί τὸν καθαρμό, πῶς εἶναι δυνατὸν νά μιλήσωμε γιά τὴν Ἀλήθεια καί τὴν Ἀγάπη; Τὴν ἀπόλυτη καί ἀπεριό-στη Ἀλήθεια, τὴν καθολικὴ καί ἀπρόσωπη Ἀγάπη, ποὺ ὑπερβαίνει κάθε προσωπολατρεία, ποὺ ἀποπνέει τὸ ἄρωμά της γιά ὅλα ἀδιακρίτως τὰ ὄντα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κατάληξη καί τὸ συμπέρασμα κάθε ἀποκρυφιστικῆς καί φιλοσοφικῆς μελέτης, ποὺ ὀλοκληρώνεται στὴ Μυστικὴ Θυσία ἐπάνω στὸ Σταυρό;

«Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καί τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καί ἐὰν ἔχω προφητείαν καί εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τὴν γνώσιν, καί ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦ-ται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαί-

ρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ. Πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται. Εἴτε γλῶσσαι, παύσονται. Εἴτε γνώσεις, καταργηθήσεται. Ἐκ μέρους γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Ὅτε ἡμῶν νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνου, ὡς νήπιος ἐλογιζόμεν. Ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου. Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον».

ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

	Σελ.
1. Πνευματισμός	25
2. Ψυχικές Έρευνες	25
3. Πνεύματα τῆς Φύσεως	25
4. Ραγus	26
5. Βέβηλος	26
6. Θετική Φιλοσοφία	26
7. Μεταφυσική	26
8. Μαύρη Μαγεία	27
9. Διόραση	27
10. Διακοή	27
11. Μύστης	28
12. Ἀστρολογία	28
13. Ἀριθμοσοφία	28
14. Ἑρμητισμός	29
15. Ἀλχημεία	29
16. Καββάλα	29
17. Ροδοσταυρισμός	30
18. Τεκτονισμός	30
19. Θεοσοφία	31
20. Μαρτινισμός	32
21. Μεσμερισμός	32
22. Χριστιανική Ἐπιστήμη	33
23. Ψυχανάλυση	33
24. Ὑπνωτισμός	33
25. Ὑπνοβασία	34

26.	Ὅραματισμὸς	34
27.	Τηλεπάθεια	34
28.	Ραδιαίσθησις	34
29.	Γραφολογία	35
30.	Χειρομαντεία	35
31.	Φυσιογνωμική	35
32.	Μαντική	35
33.	Ἄλλαν Καρνεύ	36
34.	Ἴ. Σαρκώ	36
35.	Γουλιέλμος Κρούξ	36
36.	Κάμιλλος Φλαμμαριών	37
37.	Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία	37
38.	Ἐλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ	38
39.	Βάν ντέρ Λέου	38
40.	Μικρόκοσμος—Μακρόκοσμος	38
41.	Ἴσιδος πέπλος	39
42.	Ἀπολλώνιος ὁ Τυαννεύς	39
43.	Ἐμ. Σβέντενμποργκ	39
44.	Καλλιόστρο	39
45.	Μυστήρια	59
46.	Ἐκκαρτ	59
47.	Ἰωάννης Σκῶτος Ἐρίγενα	60
48.	Ἄτμα	60
49.	Πῦρ	60
50.	Οὐπανισάντ	61
51.	Μπαγκαβάντ Γκιτά	61
52.	Βέδαι	61
53.	Βραχμᾶνες	62
54.	Τὸ Βραχμάν	62
55.	Ὁ Βράχμας	62
56.	Γιόγκα	62
57.	Λάο—Τσέ	63

58. Μυστήρια τοῦ Διονύσου	63
59. Ὀρφικά Μυστήρια	63
60. Θρακικά Μυστήρια	64
61. Καβείρια Μυστήρια	64
62. Μυστήρια Σαβαζίου	65
63. Μυστήρια Κυβέλης καὶ Ἄσπιος	65
64. Ὅσιρις—Ἰσις	65
65. Ἐλευσίνια Μυστήρια	66
66. Μυστήρια τοῦ Μίθρα	66
67. Ἐλεᾶται	67
68. Στωϊκοὶ	67
69. Νεοπλατωνικοὶ	68
70. Πλωτῖνος	68
71. Πορφύριος	69
72. Ἰάμβλιχος	69
73. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς	70
74. Ὠριγένης	70
75. Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης	70
76. Ἰγνάτιος ὁ Ἀντιοχείας	71
77. Γρηγόριος ὁ Νύσσης	71
78. Μακάριος ὁ Μέγας	71
79. Γνωστικοὶ—Γνωστικισμὸς	71
80. Ζιναραζαντάζα	71
81. Ἡσυχασταὶ	72
82. Ταλμούδ	72
83. Ζοχάρ	72
84. Ἀβραάμ Ἀβουλαφία	72
85. Ἰσαὰκ Λούρια	73
86. Σουφι	73
87. Νικόλαος Λούβαρις	73
88. Τζελαλεδδὶν	73
89. Ναΐται	73

90.	"Άγιος Βερνάρδος	74
91.	"Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης	74
92.	Τζιορντάνο Μπρούνο	75
93.	Ίάκωβος Μπαίμε	76
94.	Μιχαήλ Μολίνος	76
95.	Σπινόζα	77
96.	Γκαϊτε	77
97.	Φρειδ. Σέλλινγκ	78
98.	Έρρϊκος Ίψεν	78
99.	Μαυρίκιος Μαίτερλινκ	78
100.	Ράινερ Μαρία Ρίλκε	79
101.	Έρμαν Κάιζερλινγκ	79
102.	Έρρϊκος Μπερξόν	79
103.	Θεόφιλος Καίρης	80
104.	"Άννι Μπέζαντ	81
105.	Κρισναμοῦρτι	82

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος Β' Έκδοσεως	7
‘Ο ‘Αποκρυφισμός	9
Σημειώσεις	25
‘Ο Μυστικισμός	41
Σημειώσεις	59
‘Υπάρχει ‘Αποκρυφισμός; Ποιές δυνατότητες έχει;...	85
Πίνακας τῶν Σημειώσεων.....	105

ΒΙΒΛΙΑ ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

Εισαγωγή στη Θεοδοσία (1947). Ἐξηντλήθη.

«Ἀγνώστῳ Θεῷ» (1951).

Ὁ Κομήτης (Θέατρο Ἰδεῶν-Α' βραβ. Καλοκαιρινείου). 1952.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τὴν ἀπόψη τοῦ Ὀρθολογισμοῦ καὶ τοῦ Μυστικισμοῦ (1955).

Προσωκρατικοὶ Ἕλληνες φιλόσοφοι καὶ Θεοδοσία (1956).

Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπεζῆς (1961).

ΜΗΤΙΣ (Τὸ βιβλίον τῆς Σοφίας). 1962.

Ἀποκρυφισμὸς καὶ Μυστικισμὸς (Β' Ἔκδοσις). 1964.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Krishnamurti: Στὰ πόδια τοῦ Διδασκάλου (1946).

Περικλέους Ἐπιτάριος—Παγκόσμια Διακήρυξις Ο.Η.Ε. γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου (1950).

Φῶς στὴν Ἀτραπὸ (1957).

«ΙΔΙΣΘΣ»

Τριμηνιαῖον Περιοδικὸν Ἐλευθέρας Σκέψεως

Διευθυντής: Κωστῆς Μελισσαρόπουλος

Ἐκδίδεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1956